

Em Chỉ Biết Yêu Anh

Contents

Em Chỉ Biết Yêu Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4

Em Chỉ Biết Yêu Anh

Giới thiệu

Truyện ngược nữ tả tơi te tua nhé. . . Lâm Tuyết bị mù, cùng mẹ lưu lạc. Cả 2 được Mộ Cảnh Từ d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-chi-biet-yeu-anh>

1. Chương 1

‘Kít...’

Chiếc BMW màu bạc sang trọng dừng ngay sát vạch trắng. Đèn giao thông chuyển từ vàng sang đỏ, chậm rãi đếm ngược ...

‘60... 59...’

Kính xe hạ xuống, Mộ Cảnh Từ gác một tay lên cửa, tay kia châm điếu thuốc. Khói thuốc từ từ bay lên, rồi mất hút theo cơn gió lạnh lẽo thổi ngang qua.

‘50...49...’

Việc vượt đèn đỏ đối với Mộ Cảnh Từ không phải chuyện gì xa lạ, đúng hơn còn là việc anh làm thường xuyên, huống chi giờ này đã là 10 giờ đêm, trên đường lại chỉ có một mình xe của anh. Nhưng, lần này thì khác...

“Xin lỗi cậu... Cậu có thể làm ơn làm phước... cho mẹ con tôi chút tiền lẻ được không? ... Chúng tôi nhịn đói đã 3 ngày nay...”

Âm thanh của người phụ nữ thều thào, trong tiết trời giá buốt liền biến thành một làn khói mỏng. Khuôn mặt bà trắng bệch vì đói và lạnh, từng cơn rét buốt xuyên qua lớp áo mỏng manh khiến người bà run lên. Dù vậy, tay bà vẫn nắm chặt tay cô gái đứng sau lưng bà. Mộ Cảnh Từ dời ánh mắt nhìn cô gái, người có lẽ chính là con gái của người phụ nữ.

Cô ấy thật sự đẹp, rất đẹp!

Cái đói, cái rét khiến cô trông khá chật vật, nhưng không vì thế mà nhan sắc của cô bị tàn phai. Tóc cô xơ xác, chỉ được buộc qua loa, vài sợi vướng vào đôi môi tái nhợt đang khê mấp máy vì lạnh. Mà điều thu hút ánh nhìn của anh nhất, chính là đôi mắt của cô. Anh đắm chìm vào hai hồ nước sâu ấy, cố gắng đuổi theo, cố gắng nắm bắt cái gì đó ngây dại cùng huyền bí ẩn trong đôi mắt xinh đẹp đó...

Từ cô toát ra nét nữ tính mảnh mai, yếu đuối, tựa như một đóa hoa xinh đẹp đang bơ vơ trong cơn vùn vù, khiến anh chỉ muốn lao đến che chở cô, bảo vệ cô trong vòng tay của mình...

Thu lại ánh nhìn, Mộ Cảnh Từ lấy ví tiền trong túi quần, cố tìm vài tờ bạc lẻ.

“Xin lỗi... nhưng tôi không có mang tiền mặt theo.” Mộ Cảnh Từ áy náy lắc đầu.

Người phụ nữ như đã đoán trước được kết quả, mi chỉ khê động, trong khi cô gái ban đầu hơi khựng lại, sau đó cúi đầu. Anh có thể nhận ra cô rất thất vọng. Lại còn có... đôi mắt của cô?

Đèn đỏ đã đếm ngược tới 0, đèn xanh bật lên, và cũng lại bắt đầu một vòng đếm ngược khác...

‘60...59...’

Chiếc xe BMW vẫn ở yên đấy, không hề lặn bánh. Trước đây, gặp những tình huống thế này, Mộ Cảnh Từ chẳng thèm để ý, thản nhiên phóng xe đi. Còn lần này, anh không làm vậy, vì cô gái kia khiến anh hứng thú.

“Con gái của bà...”

Người phụ nữ đột nhiên nghe thấy tiếng nói hình như rất ngạc nhiên, đến khi thấy anh nhướn mày về hướng cô gái mới chắc chắn rằng người kia đang hỏi về con gái mình.

“Nó bị mù... là do một vụ tai nạn trước đây...” Bà không giấu được sự thương tâm trong lời nói.

Đúng như những gì Mộ Cảnh Từ suy đoán. Đã vậy thì...

“Mẹ con bà có muốn đến nhà tôi phụ việc không?”

“Hả?”

“Tuy không kiếm được bao nhiêu, nhưng chỉ cần dọn dẹp, nấu ăn đơn giản nhẹ nhàng là được, chỗ ăn, ở cũng không thành vấn đề...”

‘30...29...’ Đèn xanh vẫn chậm rãi đếm ngược...

Người phụ nữ sững sốt trong giây lát, ngược nhìn chàng trai trẻ ăn mặc sang trọng ngồi trong chiếc xe cao cấp, tay bắt giắc siết chặt tay con gái. Cô gái gật gật đầu, đôi tay nhỏ bé cũng siết chặt tay bà khiến bà bối rối không biết làm sao. Dù bây giờ mẹ con bà đã rơi vào đường cùng, nhưng người này nhờ đâu là người xấu thì sao? Bà không muốn con gái mình chịu khổ... Nhưng, nếu cứ tình hình này, mẹ con bà ắt sẽ...

“Bà thấy thế nào?” Mộ Cảnh Từ lên tiếng thúc giục.

‘10...9...’

“Tôi...”

‘3...2...’

“Tôi đồng ý!”

Mộ Cảnh Từ mỉm cười, sáng khoái nói:

“Hai mẹ con lên xe đi nào!”

Người phụ nữ dìu con gái lên xe. Không gian ấm áp bên trong đối lập hẳn với cái rét buốt bên ngoài khiến hai người cảm thấy tốt hơn hẳn.

“Này... cô bé, em tên gì?”

“Dạ... dạ... em tên là Lâm Tuyết. A... em theo họ của mẹ em.”

Mộ Cảnh Từ nhìn Lâm Tuyết trong kính chiếu hậu, môi khẽ nhếch...

Đèn đã chuyển sang màu đỏ từ bao giờ, nhưng Mộ Cảnh Từ chẳng hề để ý, thản nhiên phóng xe đi vun vút...

2. Chương 2

Đường phố vắng tanh, chiếc xe màu bạc băng băng xé gió lao đi.

Trong cái thời tiết lạnh lẽo chết tiệt này làm gì có ai muốn ra ngoài, ai cũng muốn cuộn mình trong chăn êm nệm ấm. Bất đắc dĩ lắm phải ra ngoài, thì ít ra cũng phải có hệ thống sưởi thật tốt mới được. Lâm Tuyết thậm chí cảm thấy may mắn, nếu không có cậu chủ, mẹ con cô phải chẳng đã chết còng ngoài kia?

Lâm Tuyết ngồi im lắng nghe tiếng động cơ xe ù ù, thỉnh thoảng còn có âm thanh người kia gõ gõ vào vô-lăng...

Trong xe là một màn im lặng, Mộ Cảnh Từ không nói chuyện nên mẹ con Lâm Tuyết cũng chẳng dám mở miệng.

‘Kít...’ Xe đang đi nhanh bỗng dừng phanh gấp.

Lâm Tuyết cảm thấy rất lạ, nãy tới giờ anh ta hầu như không hề giảm tốc độ, có lẽ cũng không thèm nhìn tới đèn giao thông. Chẳng lẽ... đã tới nhà anh ta rồi sao?

Mộ Cảnh Từ dừng xe trước một cửa hàng tiện lợi, lấy trong túi một chiếc thẻ tín dụng, hào phóng đưa cho mẹ Lâm: “Dì Lâm, dì vào đây mua ít quần áo cùng đồ dùng cho hai mẹ con đi. Cứ dùng thoải mái, tôi không phải loại người bạc đãi người làm đâu nha.”

Thì ra chỉ là mua đồ, Lâm Tuyết thở nhẹ một hơi. Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lí xong, dù lúc nãy chính cô gạt đầu đồng ý nhưng mà đột nhiên đến ở nhà một người xa lạ thì cũng hơi khó xử...

“Dạ. Tôi sẽ quay lại nhanh ạ!” Mẹ Lâm nhận lấy thẻ, mở cửa xe đi xuống, nét mặt đã không còn căng thẳng như lúc nãy ngồi trên xe. Xem ra cậu ta không phải là người xấu. Mẹ Lâm thầm đánh giá.

Mẹ Lâm đi được vài bước đã nghe Mộ Cảnh Từ thò đầu ra cửa xe gọi với theo: “Mua chút thức ăn luôn nhé!”

Trong xe chỉ còn lại Lâm Tuyết cùng Mộ Cảnh Từ.

Lâm Tuyết kéo kéo lại vạt áo ở cổ, lúc cửa xe mở ra, khí lạnh ùa vào khiến cô run rẩy một trận. Mẹ cô phải đi mua đồ vào lúc này hẳn cũng đang lạnh lắm. Lâm Tuyết thầm tủi thân mình cùng mẹ...

“Này cô bé!”

Lâm Tuyết giật mình khi trong lòng đột nhiên xuất hiện thứ gì đó âm ấm... hình là khăn choàng cổ? Trên ấy vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp cùng mùi hương nam tính, là của anh sao?

“Cảm... cảm ơn anh.”

“Mộ Cảnh Từ.” Hình như cô ấy vẫn chưa biết tên anh.

“A... cảm ơn anh... anh Từ.”

Không hiểu sao khi gọi như vậy, Lâm Tuyết lại cảm thấy rất xấu hổ... Tay chân cũng bối rối, choàng mãi cũng chưa xong chiếc khăn...

Mộ Cảnh Từ không hề bỏ sót biểu cảm nào trên mặt Lâm Tuyết, đặc biệt là hai gò má ửng hồng vì xấu hổ của cô. Cô dễ xấu hổ như vậy ư, để anh xem xem...

“Em đúng là tệ thật, đưa đây anh giúp.”

Mộ Cảnh Từ một tay chống lên ghế, dễ dàng nhảy từ ghế lái ra phía sau, ngay sát bên cạnh Lâm Tuyết.

Anh đưa tay cầm lấy chiếc khăn choàng, ‘vô tình’ chạm phải đôi tay nhỏ bé đáng yêu khiến Lâm Tuyết giật mình. Mộ Cảnh Từ choàng khăn lên cổ Lâm Tuyết, xoa nhẹ đầu cô:

“Xong rồi đó cô bé hậu đậu ~”

Lâm Tuyết đỏ mặt đón nhận cử chỉ hơi thân mật này, nghe vậy thì ngẩng đầu lên:

“Em không có hậu đậu! Em có thể tự ăn cơm, tự tắm rửa thay quần áo. Em còn biết thêu nữa, đẹp lắm nha!”

“Thật không đó?” Mắt cô ấy như vậy mà thêu thật sự thêu được? Cô gái này thật thú vị.

Nghe thấy anh hoài nghi, Lâm Tuyết lập tức như chú mèo nhỏ xù lông: “Không tin mai mốt em thêu cho anh, anh muốn thêu cái gì cũng được, nhưng mà ... phải có tiền.”

“Ồ... tiền anh có thể lo liệu được. Để anh xem... vậy em thêu cho anh một đôi uyên ương nhé!” Mộ Cảnh Từ nhìn thấy mặt cô hơi cứng lại, môi âm thầm nhếch lên...

Lâm Tuyết không ngờ Mộ Cảnh Từ muốn thêu uyên ương... Mà cũng phải, anh ta giàu có thế này, dựa giọng nói âm áp nam tính của anh cùng làn da tay mịn màng, cô có thể khẳng định diện mạo anh nhất định không tầm thường. Người đàn ông tốt như vậy đã ít, lại còn ga-lăng chu đáo nữa thì càng đúng là cực phẩm. Hơi ầm trên cổ làm cô nhớ đến những hành động ban nãy, lòng lại trầm xuống, khe khẽ nhói đau.

Lâm Tuyết làm ra vẻ bình tĩnh: “Vợ anh thật là có phúc, nhận được món quà như vậy nhất định cô ấy sẽ rất hạnh phúc.”

Dù cô che giấu rất tốt nhưng sao có thể che được mắt anh, tia đau xót khi nói đến chữ ‘Vợ’ kia rất rõ ràng. Độ cong khóe môi Mộ Cảnh Từ càng giương lên cao...

“Hừ... em là đang xỏ xiên anh cô đơn chiết bóng đó hả? Người yêu còn chưa có thì nói gì đến vợ với chả con...” Giọng điệu rõ ràng là ai oán vô cùng, đáng thương vô cùng.

Trán bị gõ nhẹ, Lâm Tuyết ngơ ngác một hồi mới hiểu được câu nói của anh: Anh vẫn độc thân!

Mà khoan đã, tại sao cô cảm thấy mất mát khi nghĩ anh đã lập gia đình, mà khi nghe anh độc thân lại cảm thấy vui sướng chứ. Không lẽ... cô thích anh sao? Lâm Tuyết thích Mộ Cảnh Từ, người cô chỉ mới tiếp xúc một tiếng hay sao?

3. Chương 3

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ miên man, trán Lâm Tuyết đột nhiên bị búng ‘Bóc’ một cái. Lúc này Lâm Tuyết mới hoàn hồn, phát hiện hơi thở nam tính ngay sát trước mặt, vội vàng dịch ra, mặt đỏ lựng: “A! Em... em xin lỗi...”

Mộ Cảnh Từ thích thú thu bộ dáng đáng yêu này của Lâm Tuyết vào mắt, lên tiếng: “Em vốn đang trò chuyện vui vẻ cùng anh, lại đột nhiên ngồi ngây ra, em là đang nghĩ đến bạn trai hay sao? Hử?”

Lâm Tuyết lập tức phản bác, chỉ sợ anh hiểu lầm: “Không có, không có. Em chỉ nghĩ đến nên thêu cho anh kiểu uyên ương nào thôi. Vả lại... em cũng chưa từng quen bạn trai!” Ôi xấu hổ chết Lâm Tuyết mất... không biết nói như vậy anh có cười cô hay không nữa.

Mộ Cảnh Từ hơi bất ngờ với lời của cô. Lâm Tuyết xinh đẹp như vậy, đáng yêu như vậy sao có thể?

“Nói cho anh một người cũng chịu cảnh FA giống em nghe nào, em xinh đẹp như vậy, thêu còn đẹp nữa, sao lại chưa biết yêu chứ? Có phải là em gặt anh không?”

“Không, em nói thật mà. Là ... là do mẹ em. Mẹ không cho con trai lại gần em, mẹ bảo đàn ông con trai chẳng ai tốt cả, phải tránh thật xa.”

Mộ Cảnh Từ gật gật đầu tán thành, mẹ Lâm đúng là vật cản lớn nhất giữa anh và Lâm Tuyết. Một người trải đời như vậy nhất định sẽ không đồng ý giao con gái cho một người như anh. Xem ra anh phải tốn thêm chút công sức...

Lâm Tuyết còn kể thêm cho Mộ Cảnh Từ nghe về chuyện mẹ cô bị đàn ông lừa gạt, phải một mình nuôi dưỡng cô. Vốn dĩ cô và mẹ sống cũng không quá túng quẫn, nhưng không ngờ nhà gặp phải hỏa hoạn, mất cô cũng bị mù vì khói lửa. Hai mẹ con được mọi người giúp đỡ, nhưng đâu thể nhận giúp đỡ mãi, mẹ con cô lên Thành phố tìm kế sinh nhai. Nhưng hồi ôi, hai mẹ con đối với chốn thị thành xa lạ này cũng là vô duyên, gặp phải mùa rét lạnh dữ dội này.

Chỉ vài câu ngắn gọn, Lâm Tuyết đã kể hết tất cả chuyện gia đình cho Mộ Cảnh Từ biết. Anh thật sự không biết là cô quá đơn thuần hay là tâm cơ của cô quá cao, cao hơn cả anh.

“Em gặp người lạ nào cũng đem hết chuyện đời tư ra kể hay sao?”

Lâm Tuyết nhất thời không trả lời anh được, đối với người khác chắc chắn cô sẽ không, còn đối với anh, cô lại chẳng thể kiềm chế được. Đường như, anh đem đến cho cô một niềm tin tuyệt đối, khiến cô chỉ muốn dựa vào, mãi dựa vào bờ vai vững chắc của anh...

“Sao có thể chứ. Anh thì khác mà, đâu phải xa lạ gì... Ông chủ biết chuyện của người làm rất bình thường mà.” Đúng vậy, anh là ông chủ giàu có, còn cô chỉ là một Lâm Tuyết tầm thường, sao cô có thể quen được chứ. Cô và anh, sao có thể...

Thấy mặt cô trầm xuống, buồn buồn, Mộ Cảnh Từ đoán rằng Lâm Tuyết đang tủi thân. Anh đưa tay, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, truyền hơi ấm của anh cho cô, ghé sát vào tai cô, nói lời mê hoặc:

“Em và mẹ em chỉ là đến ở nhà anh, mẹ em phụ giúp người đàn ông vụng về như anh làm vài việc lật vật mà thôi. Chúng ta không phải là chủ tớ gì cả, chúng ta bình đẳng, rõ chưa cô bé!”

Lâm Tuyết ngốc một hồi mới gật gật đầu phản ứng, tay của cô vẫn để yên trong tay anh, cảm nhận từng dòng ấm áp. Thế nhưng, lòng cô vẫn ngổn ngang những suy nghĩ, cô không hiểu rõ ý của Mộ Cảnh Từ. Hay là anh ta đã phát hiện điều gì?

Mộ Cảnh Từ rất hài lòng vì cô ngoan ngoãn để anh nắm tay. Không nhận được lại muốn đi xa hơn, ghé sát vào mặt cô, định bụng trộm luôn nụ hôn đầu của Lâm Tuyết...

Cửa xe mở ra, khí lạnh ủa vào làm cả hai người trong xe giật mình.

Mẹ Lâm mày nhíu lại, cao giọng: “Cậu chủ? Sao cậu lại ngồi đó? Lâm Tuyết có chuyện gì sao?”

Lâm Tuyết bối rối không biết phải làm sao, chỉ biết nhanh chóng gỡ bàn tay to lớn đang nắm chặt tay mình ra.

“Lâm Tuyết có lẽ bị sốc nhiệt. Vì phải tiếp xúc với khí lạnh trong thời gian dài lại vào trong xe nhiệt độ cao nên gặp tình trạng này. Tôi chỉ xem cô ấy một chút, giờ thì không sao rồi.” Mộ Cảnh Từ giải thích rành mạch, hết như vừa nãy đúng là như vậy.

“Là như vậy thật sao, con có sao không Tuyết?”

“Dạ, con đỡ rồi ạ. Cũng may có anh Cảnh Từ.”

Mẹ Lâm thấy mặt con có vẻ đỏ, xem ra bị sốc nhiệt thật, cũng không để ý xưng hô thân mật con gái gọi người ta, vừa chờ Mộ Cảnh Từ chuyển lên ghế lái liền xách đồ mang vào, sờ sờ trán con gái.

Mộ Cảnh Từ đạp ga, xe lại lao đi vun vút. Nhìn mẹ Lâm qua kính chiếu hậu đang nhìn anh chăm chăm, môi anh nhếch lên.

Muốn đấu với tôi? Bà thua là cái chắc! Để xem bà giữ con gái được bao lâu... khi mà tâm con gái bà đã giao cho tôi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-chi-biet-yeu-anh>